

tre la salut del cos i la dignitat de l'esperit, quan als altres, en canvi, després d'una vida d'acostumament a tota mena de privacions i sofriments, per no tenir, ni tenen on caure malalts, ni guarir les seves malalties?

Aquests últims han de recórrer a aquelles amoroses institucions, els Hospitals, que recullen i emparen, cada any, a milers de ciutadans de totes classes, condicions i maneres de pensar i de totes les terres del món, no barrant mai les portes a ningú, mentres cabuda hi ha per a tots aquells que, si abans, essent-ho, no aparentaven ésser germans, ho són ara per els dolors i sofriments.

Aquestes Institucions amoroses—perquè amoroses ha creades—no voldrien dir mai que “no” als que a elles acuden amb cares estafetes pel dolor, però sovint—ben a desgrat seu—han de respondre als trucs dels que fan llarga cua a les seves portes amb el fatídic i desconsolador “No hi ha llit”.

Heus ací el paorós problema i indigne dels pobles civilitzats i que blasonen d'humanitarisme.

Heus ací un afront per els que sobrant-los riqueses, no tenen memòria per a recordar-se dels que els manca salut i sobra mal.

Heus ací el senyal més gran de la imprevisió dels que no es recorden del llit d'hospital fins que, bo i malalt, el necessiten.

Fa pena, produeix amarga tristesa llegir els Anuaris dels nostres hospitals, liquidant tots, cada any, amb déficit considerable.

És mala administració? No, no ho podem, ni ho volem creure. És poca memòria de tots; de l'Estat, de la Província, dels Municipis i dels ciutadans de tots els estaments.

Efectivament. “Estem cansats de veure que organismes als quals no pertoca fer un determinat servei i d'altres als quals correspon—fins per

la llei—prestar-lo, no el presten ni poc ni gens.”¹

Què han fet sinó i on són les generositats dels nostres rics?

On són els que, preveient la possibilitat d'haver de trucar unes portes, que mai haurien d'estar closes, s'han recordat d'aquell llit que, en havent-lo de menester, no trobaran, senzillament, perquè hi manca?

El problema hospitalari necessita—i ben prompte—una solució. Creixen cada dia els deutes dels hospitals i, per a no augmentar-los, caldrà reduir el nombre de llits, quan—precisament—el que manquen són llits.

El problema hospitalari exigeix, doncs, una major capacitat dels hospitals i aquesta únicament es resol amb diners.

Nosaltres proposem: que a cada poble, vila o ciutat de Catalunya es recaptin petites quantitats fins a fer un capital, les rendes del qual permetin sostenir totes les despeses que ordinàriament ocasionen un o més llits.

Aquest capital podria formar-se mitjançant la recaptació de cinc cèntims per cada entrada de cine, teatre, per cada mensualitat de societat recreativa, etc. El control de la recaptació podria fer-se amb segells especials enganxats en les paperetes mesals de les societats i entrades als diferents espectacles.

Amb poc temps, es recaptarien diners suficients per a que cada poble disposés d'aquell capital i els malalts dels pobles, viles i ciutats que saberen formar-los, sabrien que tenen—amb dret preferent a ocupar-lo—el llit que avui no troben.

És una bona solució? Que ho diguin les Juntes dels Hospitals i els ciutadans de cada poble.

(De *Salubritat*.)

¹ Paraules d'una conferència donada a l'Ateneu Barcelonès per l'Exm. Sr. Francesc Puig i Alfonso